

hastigt förflyttas, drifvas ifrån ett ställe till ett annat lägre. *Han slant och nedfor i sjön.* — Oftare säges *Fara ned.* — *Nedfarande*, n. 4.

NEDFART, c. 3. Händelsen, då person eller sak far ned.

NEDFLOTTA, v. a. 1. I. Nedföra i flottar. *N. timmer.* — Äfv. *Flotta ned.* — *Nedflottande*, n. 4. o. *Nedflottning*, f. 2.

NEDFLOTTA, v. a. 1. II. Fläcka full med flott. — Äfv. *Flotta ned.*

NEDFLÄCKA, v. a. 1. Göra full med fläckar. — Äfv. *Fläcka ned.*

NEDFÄLLA, v. a. 2. 1) Låta falla. *N. sutfletten på en vagn. N. en gardin.* — 2) Nedslå till marken. *N. ett träd.* — Vanligare *Fälla.* — 3) Döda (i strid eller på jagt). *N. en fiende, en varg.* — Vanligare *Fälla.* — För alla bem. oftare *Fälla ned.* — *Nedfällande*, n. 4. o. *Nedfällning*, f. 2.

NEDFÄRGA, v. a. 1. Nedsmörja med färg. — Äfv. *Färga ned.*

NEDFÖR, nédför, prep. 1) Se *Utför*. *N. berget, trappan.* — 2) Betecknar rörelsen af ett föremål, som drifves nedåt på ytan af ett ting, hvilket drifves, rör sig i samma riktning. *Fara n. strömmen.*

NEDFÖRA, v. a. 2. 1) Genom något slags fortskaffningsmedel förflytta från en ort ned till en annan. *N. lastgods till hamnen.* — 2) Medfölja person (eller djur), för att laga, att han (det) kommer fram till ett ställe. *N. en fånge i ett underjordiskt fångelse.* — Äfv. (för begge bem.) *Föra ned.* — *Nedförande*, n. 4. o. *Nedföring*, f. 2.

NEDFÖRE, adv. Se *Utföre*, *Nedåt*.

NEDFÖRSEL, m. sing. Nedförande.

NEDGRÄFVA, v. a. 2. Gräfva upp jord på ett ställe, och i den uppkomna gropen lägga något att förvaras, gömmas, hvarestefter jorden åter påfylles. *N. en skatt.* — Äfv. *Gräfva ned.* — *Nedgräfvande*, n. 4. o. *Nedgräfvning*, f. 2.

NEDGÅ, v. n. 2. (böjes som *Gå*) 1) Gående begifva sig ned till ett ställe. *Han har n-tt till hamnen.* — 2) Föras, drifvas, förflyttas, röra sig ned. *Solen, månen har n-tt.* — 3) Sjunka, falla. *Vattnet i floden har n-tt en hel aln. Termometern har n-tt till nollpunkten.* — 4) (fig.) Afminskas, blifva ringare, falla. *Priset har n-tt till 10 Rdr tunnan.* — Äfv. (för alla bem.) *Gå ned.* — *Nedgående*, n. 4.

NEDGÅNG, m. 2. 1) Gående ned till ett ställe. — 2) (om solen, månen) Försvinnande från himmelen nedom synranden. — 3) Sjunkande; (fig.) minskning. *Priset n. till 10 Rdr tunnan.*

NEDGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) Tillfoga nederlag (både egentl. o. fig.); besegra, öfvervinna. *N. sina fiender.* — *Nedgörande*, n. 4.

NEDHAKA, v. a. 1. (föga brukl.) Nedtaga af en hake.

NEDHALARE, m. 3. Tåg, som tjenar att dermed nedhåla något.

NEDHÄRFVA, v. a. 1. Genom harfning nedmylla. — Äfv. *Harfva ned.* — *Nedharfvande*, n. 4. o. *Nedharfvning*, f. 2.

NEDHUGGA, v. a. 3. (böjes som *Hugga*) 1) Med yxa fälla. *N. ett träd.* — 2) (fig.) Med vapen fälla, döda. *N. en fiende med sabeln.* — Äfv. *Hugga ned.* — *Nedhuggande*, n. 4. o. *Nedhuggning*, f. 2.

NEDHÅRA, v. a. 1. Öfvertäcka med hår. — Äfv. *Håra ned.*

NEDI, nédi, prep. o. adv. Se *Neduti*.

II.

NEDIFRÅN, néd ifrån, prep. Från nedre ändan af ett föremål; från ett nedre rum, ställe. *Hela trädet n. roten ända upp till toppen. Det hördes n. förstugan ända upp i öfversta våningen.* — Adv. (nedifrån) Från ett nedre ställe. *N. ända upp. Långt n.*

NEDIGENOM, néd ijenåmm, prep. o. adv. Ned igenom ett föremål.

NEDIKRING, nedikring, prep. o. adv. Se *Nedomkring*.

NEDKALLA, v. a. 1. Kalla att nedkomma. *N. någon från öfre våningen af ett hus.* (Fig.) *N. Guds välsignelse öfver någon*, bedja Gud att välsigna honom. — Äfv. *Kalla ned.* — *Nedkallande*, n. 4.

NEDKIPPA, v. a. 1. Se *Kippa ned* (under *Kippa*).

NEDKLAPPA, v. a. 1. Genom klappning nedslå, nedtrycka, jemna. — Äfv. *Klappa ned.*

NEDKLIPPA, v. a. 2. Genom klippning lossa något, så att det faller ned. — Äfv. *Klippa ned.* — *Nedklippande*, n. 4. o. *Nedklippning*, f. 2.

NEDKOMMA, v. n. 3. (böjes som *Komma*) 1) Komma ned till ett ställe. — 2) Förlösas. Säges endast om fruntimmer af hög rang. — Endast för bem. 1. kan sägas *Komma ned.* — *Nedkommande*, n. 4. (endast för bem. 1).

NEDKOMST, c. 3. 1) Nedkommande. — 2) Förlösning. Jfr. *Nedkomma*, bem. 2.

NEDKRATTA, v. a. 1. Genom krattning nedmylla. — Äfv. *Krattna ned.* — *Nedkrattande*, n. 4. o. *Nedkrattning*, f. 2.

NEDKRITA, v. a. 1. Stryka full med krita. — Äfv. *Krita ned.*

NEDKÖRA, v. a. 2. 1) Köra (hästar, oxar, vagn, o. s. v.) ned till ett ställe. — 2) Förä, forsla ned med kördon. *N. lastgods till hamnen.* — 3) Drifva, jaga, fösa ned. *N. boskapen till sjön.* — 4) Häftigt röra, flytta nedåt. *N. handen i fickan.* — För alla bem. äfven, och vanligare, *Köra ned.* — *Nedkörande*, n. 4. o. *Nedkörning*, f. 2.

NEDKÖRSEL, m. sing. Nedkörande.

NEDLIGGA, v. n. 1. (böjes som *Ligga*) Vara liggande nere. Vanligen säges *Ligga ned*. Brukas mest i part. pres. *N-nde*, ofta adjektivt.

NEDLJUNGA, v. a. 1. (i poesi) 1) Med åskvigen nedslå. — 2) (fig.) Nedslå, tillintetgöra med en kraft, liknande åskans. — V. n. Med blixtnes snabbhet nedfara.

NEDLORTA, v. a. 1. (i lägre språket) Lorta full, alldeles orean. — Äfv. *Lorta ned.*

NEDLOSSA, v. a. 1. Lossa något, så att det nedfaller. — Äfv. *Lossa ned.*

NEDLYFTA, v. a. 1. o. 2. Lyfta upp och nedtaga. — Äfv. *Lyfta ned.* — *Nedlyftande*, n. 4. o. *Nedlyftning*, f. 2.

NEDLYSA, v. a. 2. Medfölja och lysa någon nedgående. — Äfv. *Lysa ned.*

NEDLÅTA SIG, v. r. 3. (böjes som *Låta*) I handling eller umgänge eftergifva något af sin värdighet. Säges om en högre i förhållande till en lägre. *Konungen nedlåt sig att tilltala honom. N. sig till någon*, inlåta sig i sällskap, beröring med en lägre. — 2) Förnedra sig. *N. sig till bedrägeri.*

NEDLÅTANDE, a. 1. Säges om en hög, förnäm person, som i tal och umgänge mot lägre eftergifver något af sin värdighet, och bemöter dem med en viss förtrolig vänlighet. *Ministern var mycket n. mot honom.* — S. n. 4. Hän-